

[Elmquist.]

retsdommerne, som Regel er tilfredsstillende. Men dernæst er det dog et Spørgsmaal, om det ikke er lidt forhastet at gaa til en betydelig Udgiftsforhøjelse, som jeg tror, direkte eller indirekte, vil blive meget større end den, den højtærede Justitsminister har anført. Er det endelig ikke ogsaa lidt forhastet at lægge et saa stort Hverv paa Befolkningen? Det er derfor et Spørgsmaal, om det ikke vil være forhastet saadan en-to-tre at gaa dertil, og om det ikke ogsaa er urimeligt at stille hele dette Apparat paa Benene, hver Gang en eller anden Stakkel tiltales for Tyveri, Bedrageri eller lignende, hvor der ikke foreligger Tilstaaelse. Jeg synes derfor, det var rigtigere, om man tog denne Sag i to Tempi og begyndte at gaa den Vej, jeg har anvist, nemlig at lægge saa mange Sager som muligt af dem, der nu behandles som Nævningesager, over paa Domsmandsinstitutionen, saaledes at de behandles for Landsretten i første Instans. Eventuelt kunde man overveje at lade Landsretten virke som Appellinstans med Meddomsmænd i alle Sager. Jeg synes, meget taler for, at man saaledes prøver sig frem, saaledes at man ikke om nogle Aar skal staa, som vi nu staaar overfor Nævningeinstitutionen. For selv om der er adskillige, der som det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen endnu er begejstrede Tilhængere af Nævningeinstitutionen, saa tror jeg alligevel, det modsatte Standpunkt indtages i mangfoldige Kredse (Modsigelse af Trier). Ja, det ærede Medlem Hr. Trier ved sikkert ikke mere end jeg om, hvad der gør sig gældende i vide Kredse af Befolkningen; jeg har derfor Lov til at hævde mit, saa kan det ærede Medlem hævde sit bagefter. — I vide Kredse af Befolkningen og i store Kredse hos Juristerne ser man saaledes paa det, at Nævningeinstitutionen har vist sig uheldig. Men, som sagt, vi vil finde det rimeligt og naturligt, om man ved Domsmandsinstitutionen tog Sagen langsomt, i to Tempi, begyndte at indføre Domsmand i det Omfang, jeg har nævnt.

Men det er jo et Spørgsmaal vi kan behandle nærmere i Udvalget; dér kan vi ogsaa behandle Spørgsmaalet, om Domsmandene ved Landsretten skal udgøre et lige saa stort Antal som de juridiske Dommere, og tillige forskellige af de Spørgsmaal, det staaende Retsplejeudvalg har rejst i den Erklæring, der er blevet afæsket. Jeg synes, dér er adskilligt, det kan være af Interesse at drøfte nærmere.

Vi fra Partiet Venstres Side stiller os altsaa velvilligt — og det er naturligvis det afgørende i denne Forbindelse — til Tanken om Indførelse af Domsmandssystemet og er beredt til dets Indførelse i et vist Omfang.

Jeg kommer dernæst til det Spørgsmaal, som ogsaa blev berørt af den foregaaende Taler, nemlig Sagførernes Procedureret. Jeg skal ikke knytte mange Bemærkninger til Forslaget om, at Sagførerne skal kaldes Advokater; det er ikke noget stort Spørgsmaal. Jeg synes i og for sig, det lyder ganske tiltalende. Jeg vil dog bemærke, at jeg har faaet en vis Betænkelighed ved det, jeg har tidligere været Tilhænger af det; men efter at jeg forleden hørte en Fynbo sige: „Naa, saa skal I til at hedde Avekatter“, tænkte jeg, at Sagførertitelen var maaske alligevel kønnere. Advokattitelen udtalt paa Fynsk som „Avekat“ er maaske ikke saa smuk, som man kunde ønske sig. Men det er jo ikke noget stort Spørgsmaal, og det kan altid behandles nærmere i et Udvalg. Jeg vil dog sige, at hvis vi skal hedde Advokater alle sammen, synes jeg, det er urimeligt, at man lader de saakaldte 1 033 Sagførere komme til at hedde Landsretssagførere; saa synes jeg, man skulde lade dem gøre Springet straks over „Landsretssagførere“ ind i den fremtidig obligatoriske Titel „Advokater“.

I øvrigt er den Reform, som den højtærede Justitsminister her foreslaar, jo ret nøje i Overensstemmelse med det Forslag, som afdøde Fru Mathilde Hauschultz og jeg stillede i Folketingsudvalget i Foraaret 1928, et Forslag, som de socialdemokratiske Medlemmer den Gang gav deres Tilslutning. Vort oprindelige subsidiære Forslag gik den Gang ud paa at give Adgang for Sagførere til at føre egne Sager for Højesteret efter ti Aars Beskikkelse som Landsretssagførere, naar man personlig havde procederet 50 Sager for Landsretten i de forløbne ti Aar. I nærværende Forslag kræves 5 Aars Beskikkelse, men kun 15 Sager.

Jeg havde i Efteraaret 1928 Anledning til i dette høje Ting at føre et kraftigt Forsvar for en Ordning, hvorefter Befolkningen faar Lov til at bruge den Sagfører, den har Tillid til, til at procedere ogsaa for Højesteret i de Sager, vedkommende har ført ved Landsretten. Jeg skal derfor ikke gentage dette Forsvar, men nøjes med at henvise til mine Udtalelser den Gang; de findes i Folketingstidenden Sp. 2904 og